

POSTANOWIENIE

Dnia 13 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Dziergawka

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, w dniu 13 czerwca 2024 r.,
w sprawie P. T.
skazanego za przestępstwo z art. 212 § 2 k.k.
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu
z dnia 22 stycznia 2024 r., sygn. akt IV Ka 510/23,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego
dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu
z dnia 31 stycznia 2023 r., sygn. akt XII K 465/20,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
 - 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**
- [PGW]**

UZASADNIENIE

P. T. został oskarżony o to, że w dniu 1 kwietnia 2020 r. o godzinie 21:37 za pośrednictwem portalu F. pomówił pokrzywdzonego M. J. o zachowania mogące poniżyć go w opinii publicznej oraz takie, które naraziły go na utratę zaufania potrzebnego dla zajmowanego przez niego stanowiska funkcjonariusza policji oraz Komendanta Komendy Powiatowej Policji w B., które nie miały miejsca, a miały polegać na niewyrażeniu przez pokrzywdzonego zgody na kwarantannę sześciu

funkcjonariuszy, z których jeden z nich miał mieć kontakt z podejrzanym o zakażenie koronawirusem SARS-COV 2 funkcjonariuszem policji z L. wydania poleceń służbowych o zakazie zgłoszenia tej okoliczności podległym funkcjonariuszom policji oraz poprzez zlecenie dezynfekcji radiowozu funkcjonariuszowi M. R. spirytusem bez kombinezonu ochronnego wbrew obowiązującym procedurom przeciwdziałającym epidemii na terenie Rzeczypospolitej, tj. o czyn z art. 212 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Fabrycznej we Wrocławiu, wyrokiem z dnia 31 stycznia 2023 r., w sprawie o sygn. akt XII K 465/20, uznał P. T. za winnego tego, że w dniu 1 kwietnia 2020 r. w artykule prasowym, opublikowanym za pośrednictwem portalu F., pomówił pokrzywdzonego M. J. o bezprawne działania w okresie epidemii COVID-19 w postaci wydania zakazu podległym funkcjonariuszom korzystania z kwarantanny ochronnej i w tym zakresie zakazał zgłaszania objawów chorobowych, wraz ze słowami „bo dostaną 100 procent a nic nie będą robić” i „zapiardalać i obserwować jeden drugiego” oraz niestosowania procedur przeciwepidemicznych, w tym poprzez polecenie funkcjonariuszowi M. R. dezynfekcji służbowego pojazdu spirytusem bez środków ochrony osobistej, czym poniżył M. J. w opinii publicznej oraz naraził na utratę zaufania potrzebnego dla zajmowanego przez niego stanowiska funkcjonariusza policji oraz Komendanta Komendy Powiatowej Policji w B., tj. o czyn z art. 212 § 2 k.k. i na podstawie art. 212 § 2 k.k. i art. 33 § 1 i § 3 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 (sto) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych. Na podstawie art. 212 § 3 k.k. sąd orzekł od oskarżonego na rzecz Fundacji P. - KRS [...], nawiązkę w wysokości 5000 (pięć tysięcy) złotych.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu, po rozpoznaniu apelacji oskarżonego i jego obrońcy, wyrokiem z dnia 22 stycznia 2024 r., w sprawie o sygn. akt IV Ka 510/23, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok (w punkcie I, II i IV jego części dyspozytywnej).

Kasację od tego wyroku wywiódł obrońca skazanego zarzucając:

I) rażącą obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść wyroku sądu II Instancji tj.: art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 29 § 1 k.p.k. w zw. z art. 449 § 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. w zw. z art. 42 ust. 2 i 3 Konstytucji RP w zw. z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP w zw. z art. 176 ust. 1

Konstytucji RP oraz art. 6 EKPCz w zw. z art. 2 protokołu 7 do EKPCz w zw. z art. 32 Konstytucji RP w zw. z art. 47 KPP w zw. z art. 2 Konstytucji RP w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP, polegającą na orzekaniu w sprawie w obu instancjach przez składy jednoosobowe, co pozwala na orzeczenie prawomocne wobec pkt. III wyroku SR, bez rozpoznania apelacji obrony, gdzie sąd jednoosobowo po prostu nie rozpoznał apelacji w tym zakresie mimo jej złożenia, co łamie standard konstytucyjny i międzynarodowy prawa do sądu w dwóch instancjach wobec całości rozstrzygnięcia, oraz prawa do sądu, jako organu kolegialnego, bowiem w obu instancjach realizacja prawa do sądu przez jednego sędziego ma z istoty charakter arbitralny i jest realizacją prawa do sędziego a nie do sądu, co jest przedmiotem analogicznej uchwały w Sądzie Najwyższym w sprawach cywilnych i pracy - Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2023 r. sygn. akt III PZP 6/22, a w oczywisty sposób najwyższy standard dostępu do sądu musi występować w sprawach karnych, określających sankcję i stanowiących największą ingerencję w prawa podmiotowe jednostki, jakimi są prawa człowieka;

II) rażącą obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść wyroku sądu II Instancji tj.: art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. art. 496 § 3 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. w zw. z art 42 ust. 2 i 3 Konstytucji RP w zw. z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP w zw. z art. 176 ust. 1 Konstytucji RP oraz art. 6 EKPCz w zw. z art. 2 protokołu 7 do EKPCz w zw. z art. 32 Konstytucji RP w zw. z art. 47 KPP w zw. z art. 2 Konstytucji RP w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP polegającą na domniemaniu istnienia skargi uprawnionego oskarżyciela, zignorowanie nieobecności oskarżonego i jego pełnomocnika na trzech terminach rozprawy:

a) pełnomocnik i oskarżyciel się nie stawili w dniu 27 grudnia 2022 r., gdzie sąd otworzył przewód więc rozprawę, a oskarżenia bez usprawiedliwienia nie było, więc nastąpił moment procesu w formie rozprawy i był brak oskarżyciela, a sąd okręgowy zupełnie to przemilczał;

b) z dnia 25 stycznia 2023 r., gdzie sąd stwierdza brak obecności oskarżenia oraz że prowadzi rozprawę w dalszym ciągu - protokół jest dokumentem urzędowym i mimo apelacji nie złożono wniosku o jego sprostowanie, zatem należy przyjąć, że doszło do spóźnienia;

c) w dniu 31 stycznia 2023 r., gdzie pełnomocnika i oskarżyciela także nie było, a w oczywisty sposób postanowienie SN z 9 marca 2022 r., sygn. akt I KZP 8/21 określa, że rozprawą jest rozprawa z ogłoszeniem wyroku vide teza: „ogłoszenia wyroku wydawanego na rozprawie głównej”;

III) rażącą obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść wyroku sądu II Instancji tj.: art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. w zw. z art. 42 ust. 2 i 3 Konstytucji RP w zw. z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP w zw. z art. 176 ust. 1 Konstytucji RP oraz art. 6 EKPCz w zw. z art. 2 protokołu 7 do EKPCz w zw. z art. 32 Konstytucji RP w zw. z art. 47 KPP w zw. z art. 2 Konstytucji RP w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP w zw. z art. 212 § 2 kk w zw. z art. 213 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 10 ust. 1 i 2 pr. pras. w zw. z art. 11 pr. pras. w zw. z art. 10 ust. 1 i 2 EKPCz w zw. z art. 2 Konstytucji RP, art. 14 Konstytucji RP w zw. z art. 54 ust. 1 Konstytucji RP w zw. z art. 42 Konstytucji RP w zw. z art. 45 Konstytucji RP w zw. z art. 2 Konstytucji RP skutkującą naruszeniem art. 6 EKPCz poprzez zignorowanie kontratypu krytyki, przez dziennikarza, komendanta policji w czasie pandemii, w celu szczególnie istotnym społecznie i skazanie go za przestępstwo, w sytuacji, gdy sam sąd okręgowy stwierdza, że nieprawidłowości były - czyszczenie radiowozu, więc nie można przyjąć, że dziennikarz nie miał „bazy” do tekstu;

IV) rażącą obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść wyroku sądu II Instancji tj.: art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. w zw. z art. 42 ust. 2 i 3 Konstytucji RP w zw. z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP w zw. z art. 176 ust. 1 Konstytucji RP oraz art. 6 EKPCz w zw. z art. 2 protokołu 7 do EKPCz w zw. z art. 32 Konstytucji RP w zw. z art. 47 KPP w zw. z art. 2 Konstytucji RP w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP, w zw. z art. 28 § 1 kk ewentualnie art. 29 k.k. w zw. z art. 212 § 2 kk w zw. z art. 213 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 10 ust. 1 i 2 pr. pras. w zw. z art. 11 pr. pras. w zw. z art. 10 ust. 1 i 2 EKPCz w zw. z art. 2 Konstytucji RP, art. 14 Konstytucji RP w zw. z art. 54 ust. 1 Konstytucji RP w zw. z art. 42 Konstytucji RP w zw. z art. 45 Konstytucji RP w zw. z art. 2 Konstytucji RP skutkującą naruszeniem art. 6 EKPCz poprzez zignorowanie faktu, że oskarżony dziennikarz w swoim przekonaniu postawił zarzut prawdziwy,

więc był w błędzie, zatem nie odpowiada karnie (zdaniem obrony jest to błąd co do faktu, ale możliwe, że jest to błąd co do kontratypu):

V) rażącą obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść wyroku sądu II Instancji tj.: art. 439 § 1 pkt. 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. w zw. z art. 42 ust. 2 i 3 Konstytucji RP w zw. z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP w zw. z art. 176 ust. 1 Konstytucji RP oraz art. 6 EKPCz w zw. z art. 2 protokołu 7 do EKPCz w zw. z art. 32 Konstytucji RP w zw. z art. 47 KPP w zw. z art. 2 Konstytucji RP w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP, w zw. z art. 28 § 1 k.k. ewentualnie art. 29 k.k. w zw. z art. 212 § 2 kk w zw. z art. 213 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 10 ust. 1 i 2 pr. pras. w zw. z art. 11 pr. pras. w zw. z art. 10 ust. 1 i 2 EKPCz w zw. z art. 2 Konstytucji RP, art. 14 Konstytucji RP w zw. z art. 54 ust. 1 Konstytucji RP w zw. z art. 42 Konstytucji RP w zw. z art. 45 konstytucji RP w zw. z art. 2 Konstytucji RP skutkującą naruszeniem art. 6 EKPCz poprzez zignorowanie faktu, że oskarżony dziennikarz w swoim przekonaniu postawił zarzut prawdziwy, więc konieczne jest zastosowanie zasady subsydiarności prawa karnego, wraz z konstrukcją błędu.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 22 stycznia 2024 r. w sprawie akt sygn. IV Ka 510/23 przeciwko P. T., doręzonego obrońcy wraz z uzasadnieniem w dniu 17 lutego 2024 r. w całości wobec tego skazanego (tj. utrzymania co do zasady w mocy wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu z dnia 31 stycznia 2023 r. w sprawie akt sygn. XII K 465/20 oskarżonego P. T. jak również w części nierozpoznania apelacji co do punktu III wyroku Sądu Rejonowego) i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania temu sądowi, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 22 stycznia 2024 r. w sprawie akt sygn. IV Ka 510/23 przeciwko P. T. oraz wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu z dnia 31 stycznia 2023 r. w sprawie akt sygn. XII K 465/20 oskarżonego P. T., także w przedmiocie kosztów i punktu III w całości w zakresie wszystkich czynów i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Skarżący wniósł także o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego jest oczywiście bezzasadna, co uprawniało do jej oddalenia na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie należy zauważyć, że zgodnie z treścią art. 535 § 1 k.p.k. kasacja jako nadzwyczajny środek zaskarżenia może być wniesiona wyłącznie z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeśli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Zasadą przy tym jest, że strona postępowania może wnieść kasację na korzyść wyłącznie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę bez warunkowego zawieszenia jej wykonania (art. 523 § 2 k.p.k.). Ustawodawca przewidział jednak, że ograniczenie to nie będzie dotyczyło sytuacji, gdy strona postępowania kasację opiera na tzw. bezwzględnej przyczynie odwoławczej wskazanej w art. 439 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.). Ranga tego rodzaju uchybień o fundamentalnym znaczeniu powoduje bowiem, że wyrok taki nie może się ostać niezależnie od tego jaka kara została orzeczona. Tak więc stwierdzenie zaistnienia przesłanki wskazanej w art. 439 k.p.k. skutkuje koniecznością uchylenia zaskarżonego orzeczenia, bez badania czy uchybienie takie miało wpływ na jego treść. Z uwagi na fakt, iż w niniejszej sprawie P. T. został skazany na karę grzywny, należało w pierwszej kolejności ocenić kasację pod kątem jej dopuszczalności.

Zasadniczo w zakresie wniesionej kasacji należy podkreślić, że tylko zarzuty z punktu I i II nadzwyczajnego środka zaskarżenia dotyczą faktycznie bezwzględnej przyczyny odwoławczej i tym samym podlegają rozpoznaniu.

Odnosząc się do zarzutu opisanego w punkcie I skargi kasacyjnej wypada podkreślić, że zgodnie z dyspozycją normy prawnej zawartej w zdaniu drugim art. 449 § 2 k.p.k., w sprawach z oskarżenia prywatnego, sąd odwoławczy orzeka na rozprawie jednoosobowo, chyba że zaskarżone orzeczenie sąd pierwszej instancji wydał w innym składzie niż w składzie jednego sędziego. Zatem w § 2 art. 449 k.p.k. wprowadzono wyjątek od zasady określonej w art. 29 § 1 k.p.k., że sąd odwoławczy orzeka na rozprawie w składzie trzech sędziów, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej. Z przepisu tego wynika reguła, że gdy postępowanie przygotowawcze zakończyło się

w formie dochodzenia oraz w sprawach z oskarżenia prywatnego, sąd odwoławczy orzeka na rozprawie jednoosobowo, chyba że sąd pierwszej instancji orzekał w składzie trzech sędziów, co może nastąpić w wypadku wskazanym w art. 28 § 3 k.p.k. Przepis ma charakter stanowczy, zatem zarzut kasacyjny w tym zakresie jest całkowicie chybiony i nie zmieni tego powoływanie się przez skarżącego na przepisy procedury karnej, a także przepisy Konstytucji RP i ETPCz. Nie sposób zatem uznać zasadności tego zarzutu, którego celem było wykazanie bezwzględnej przyczyny odwoławczej w postaci nieprawidłowego składu sądu odwoławczego. Tym samym zarzut ten należało ocenić w kategorii oczywistej bezzasadności.

Także zarzut wskazany w kasacji w punkcie II, który był już przedmiotem rozpoznania przez sąd odwoławczy apelacji, dotyczy bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w postaci braku skargi uprawnionego oskarżyciela. Zasadność zarzutu skarżący upatruje w odstąpieniu przez oskarżyciela od oskarżenia, zgodnie z treścią art. 496 § 3 k.p.k., z uwagi na niestawiennictwo oskarżyciela prywatnego i jego pełnomocnika na rozprawie głównej bez usprawiedliwienia, co winno skutkować umorzeniem postępowania przez sąd.

Rozpatrując wskazany zarzut w zakresie nieobecności oskarżyciela prywatnego i jego pełnomocnika na rozprawie w dniu 27 grudnia 2022 r., wskazać należy za sądem I instancji, że sąd słusznie nie przychylił się do wniosku oskarżonego o umorzenie postępowania z uwagi na brak stawiennictwa oskarżyciela prywatnego i jego pełnomocnika bez należytego usprawiedliwienia, albowiem na ten dzień sąd odroczył wydanie wyroku w sprawie (k. 318 i 331v akt).

Sąd Najwyższy w pełni podziela stanowisko zaprezentowane w uchwale z dnia 24 stycznia 2013 r., gdzie stwierdzono, że wola *oskarżyciela prywatnego co do prowadzenia postępowania powinna być w maksymalnym stopniu respektowana. Nie jest słuszne zamykanie oskarżycielowi prywatnemu drogi sądowej, skoro chce doprowadzić do wydania merytorycznego orzeczenia* (zob. uchwała SN z dnia 24 stycznia 2013 r., I KZP 20/12; M. Żbikowska, Glosa do uchwały SN z 24.01.2013 r., I KZP 20/12, Prok. i Pr. 2014/3, s. 168–176). W tym nie sposób zgodzić się ze skarżącym, który argumentuje, że na rozprawie w dniu 27 grudnia 2022 r., gdzie

sąd otworzył przewód, a oskarżenia bez usprawiedliwienia nie było nastąpiła „pełna realizacja domniemania prawnego niewzruszalnego braku skargi oskarżyciela”.

Zarzuty skarżącego w zakresie nieobecności oskarżyciela prywatnego i jego pełnomocnika bez usprawiedliwienia w dniach 25 stycznia 2023 r. oraz w dniu 31 stycznia 2023 r., podniesione wcześniej w apelacji, zostały w sposób prawidłowy rozpoznane przez sąd odwoławczy, zaś Sąd Najwyższy ocenę tą w pełni podziela. Otóż nie budzi wadliwości okoliczność, że w dniu 25 stycznia 2023 r. pełnomocnik oskarżyciela był obecny na rozprawie, skoro zabierał głos i wyrażał swoje stanowisko w sprawie. Obecność oskarżyciela prywatnego i jego pełnomocnika w dniu 31 stycznia 2023 r. nie była obligatoryjna, z uwagi na odroczenie ogłoszenia wyroku na ten dzień. Zatem zarówno w dniu 27 grudnia 2022 r., jak i w dniu 31 stycznia 2023 r., z uwagi na publikację wyroku, nie było obowiązku obecności oskarżyciela prywatnego i jego pełnomocnika, co wynika z treści art. 419 § 1 k.p.k. w zw. z art. 485 k.p.k. (zob. postanowienie SN z dnia 26 lutego 2014 r., III KO 68/13). Reasumując, w przedmiotowej sprawie nie ma podstaw do twierdzenia, że doszło do odstąpienia od oskarżenia.

Odnosząc się do pozostałych zarzutów kasacyjnych, zawartych w punktach od III do V, wskazać trzeba, że skoro przepis art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k. ogranicza podstawy kasacyjne wyłącznie do tzw. bezwzględnych przyczyn odwoławczych, nie można w nich „przy okazji” podnosić innego rodzaju uchybień (zob. postanowienie SN z dnia 26 września 2023 r., III KZ 35/23; postanowienie SN z dnia 22 września 2022 r., I KK 310/22). Pomimo powołania się skarżącego na treść art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., zarzuty podniesione w punktach od III do V kasacji nie dotyczą bezwzględnej przyczyny odwoławczej, ale obrazy prawa materialnego lub błędu w ustaleniach faktycznych, w zakresie oceny kontratypu krytyki lub działania oskarżonego w błędzie. W apelacji skarżący w tym samym zakresie podnosił zarzuty obrazy prawa materialnego, tj. art. 28 § 1 k.k. w zw. z art. 212 § 1 k.k. w zw. z art. 213 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 9 § 1 k.k., art. 29 k.k. w zw. z art. 213 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 10 ust. 1 i 2 prawa prasowego w zw. z art. 11 prawa prasowego oraz naruszenia przepisów postępowania w tym samym zakresie.

Powyższe zarzuty zostały sformułowane w sposób wzajemnie się wykluczający, co zostało odnotowane przez sąd odwoławczy, który jednocześnie w

uzasadnieniu zaskarżonego wyroku szeroko odniósł się do zagadnień związanych z prawem prasowym i przyjętą kwalifikacją prawną czynu przypisanego oskarżonemu. Obecnie w kasacji skarżący powraca do wcześniejszej argumentacji, zaprezentowanej w apelacji, podnosząc jednak zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej. Wywody autora apelacji zmierzają bezpośrednio do podważenia ustaleń faktycznych w zaskarżonym zakresie, przyjętych przez sąd I instancji i zaaprobowanych, w wyniku prawidłowo przeprowadzonej kontroli odwoławczej, przez sąd II instancji. Zarzuty te należy zatem potraktować jako niedopuszczalne, nie sposób bowiem uznać, że warunkiem wystarczającym dla przyjęcia kasacji jest samo forsowanie zarzutu naruszenia art. 439 § 1 k.p.k. Takie rozumienie obowiązku badania czy kasacja została oparta na właściwej podstawie prowadziłoby do sytuacji, w której dla ominięcia zakazów określonych w art. 523 § 1 i 2 k.p.k. wystarczyłoby samo instrumentalne określenie zarzutu jako uchybienia z art. 439 k.p.k., co musiałoby automatycznie skutkować uznaniem, że wymóg w zakresie powołania uchybienia określonego w art. 523 § 1 k.p.k. został zrealizowany. Tymczasem, zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą Sądu Najwyższego, uchybienia z art. 439 k.p.k. nie mogą być podniesione tylko w celu ominięcia tego warunku, a zatem muszą w sposób rzeczywisty wskazywać na istnienie okoliczności wymienionych w tym przepisie. Jedynie formalne powołanie się na uchybienie przewidziane w art. 439 k.p.k., bądź całkowicie bezpodstawne nazwanie takim uchybieniem sytuacji, która bez wątpienia nie stanowi naruszenia prawa wymienionego w tym przepisie, nie czyni kasacji podlegającej ograniczeniom określonym w art. 523 § 2 k.p.k. dopuszczalną (zob. postanowienie SN z dnia 6 grudnia 2002 r., IV KK 376/02; postanowienie SN z dnia 10 grudnia 2014 r., IV KK 215/14; postanowienie SN z dnia 1 czerwca 2016 r., IV KK 182/16; postanowienie SN z dnia 26 września 2023 r., III KZ 35/23). Przyjąć zatem trzeba, że do organu badającego przyjęcie kasacji w trybie art. 530 § 2 k.p.k. należy także kontrola dopuszczalności kasacji w sytuacji podnoszenia zarzutów, które przedmiotem kasacji być nie mogą, choćby dla zachowania pozorów przybrały one postać zarzutów dla wniesienia jej dopuszczalnych (zob. postanowienie SN z dnia 27 maja 2020 r., II KZ 14/20; postanowienie SN z dnia 21 września 2022 r., III KK 427/22). Sąd Najwyższy nie rozpoznawał zatem zarzutów wskazanych w punktach od III do

V kasacji, albowiem w rozpatrywanej sprawie, gdzie orzeczono karę grzywny, są one niedopuszczalne. Sąd Najwyższy stwierdził brak postaw do odrębnego orzekania w tym zakresie.

Z tych względów orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia, obciążając skazanego kosztami postępowania kasacyjnego w myśl art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

Wobec oddalenia kasacji, rozpoznanie wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku stało się bezprzedmiotowe.

[SOP]

[J.I.]

[ał]